

Đông Vũ

Hoài Niệm Mùa Đông

Đã xa lắm rồi phải không anh! Mọi chuyện chỉ còn là kỷ niệm. Nhưng không hiểu sao em vẫn nghĩ về anh nhiều đến thế. Lại một mùa đông nữa, và kỷ niệm trong em lại nhức nhối. Thật ngốc nghếch làm sao. Thời gian đã trôi qua, tất cả đều đã đổi khác. Những bạn bè em cũng đã đổi khác. Tại sao em không thể như chúng, ném trả quá khứ những cái của nó? Anh cũng khác nhiều lắm. Giờ này, có thể anh chẳng còn nhớ em là ai nữa. Em - người đã từng khắc khoải chờ đợi anh, người giờ đây chỉ còn lại một mình với một thất bại cay đắng. Cái thất bại mà em tưởng mình đã bình thản đón nhận, nhưng không ngờ nó vẫn làm em xót xa quá. Lúc này em mong có anh biết bao! Nhưng chỉ là mong ước. Thì vẫn thế, em luôn là người cô độc giữa cuộc đời mà (!).

Anh chắc chẳng bao giờ ngờ rằng em vẫn day dứt mãi về chuyện đã qua đâu. Em chẳng thể như anh, phẩy tay đẩy lùi quá khứ một cách giản đơn và nhẹ nhàng. Một vài câu xin lỗi, mấy lời an ủi. Anh nghĩ rằng thế là đủ để em quên đi sao? Không âu anh. Nếu quên và nhớ chỉ dễ dàng như vậy thì nó làm gì có thực trên đời! Em có thể cứng

rắn và nghị lực (?), chứ quên anh thì chẳng thể nào. Em cứ nhớ mãi lần đầu mình gặp nhau một chiều đông, mở đầu cho cả một mùa đông dài đầy niềm vui và kỷ niệm: những buổi trốn học đi uống cà phê, những trò đùa nghịch ngợm, những ngày mưa lang thang khắp nơi... Tại sao ngày ấy em không nhận ra anh rất hay đến chơi với em là vì lẽ gì? Mà làm sao em có thể nhận ra, khi mọi người đều nghĩ rằng, anh và bạn gái em... Đó là đứa bạn thân nhất của em. Trong em có một niềm tin rất tự nhiên, nên cũng rất tự nhiên em xem anh như một người anh trai vậy. Nghĩ lại mới thấy em thật vô tâm đến tàn nhẫn. Còn anh, có lẽ cũng vì cái niềm tin tự nhiên ấy của mọi người, anh đã giấu kín tình cảm của mình, và càng làm em tin chắc vào tình "huynh - muội" của em với anh. Đến bây giờ em mới hiểu hết ngày ấy anh đã khổ sở đến mức nào. Cho đến một ngày, anh quá sức chịu đựng, và em thảng thốt nhận ra lòng mình... thì chúng ta lại không đủ can đảm và nhẫn tâm. Cái rào chắn vô hình mà khắc nghiệt ấy đã hằn trong em và anh bao đau đớn. Mùa đông năm ấy buồn giá lạnh. Ánh mắt anh nhìn em yêu thương và đau đớn. Thời gian cứ trôi, bao nhiêu hiểu lầm, hờn giận, những ngày hạnh phúc ngắn ngủi, rồi lại cách xa, mình vẫn không thể nguôi quên. Nhưng cuối cùng, cái em nhận được sau bao đợi chờ, thương nhớ là lời xin lỗi, "Em hãy quên anh đi". Phũ phàng làm sao. Anh bất công với em lắm. Tại sao anh không gặp mặt em, để em được hỏi rõ nguyên nhân? Tại sao? Tại sao hả anh? Chúng mình đã đồng ý sẽ gỡ đi rào chắn giữa hai đứa, bằng tình yêu và sự cảm thông. Sao anh đã vội đổi thay? Sao anh quá mau quên như thế, huynh ơi! Em giờ còn

là muội của ai? Không còn ai. Không chờ ai.

Đôi khi em muốn gào thật to: Tôi muốn quên. Muốn quên! Nhưng em chỉ thêm nhớ mà thôi. Những đêm trắng, em lang thang trên những con đường vắng ngắt, ngẫm nghĩ mãi về lời anh nói: “Anh và em như là con thuyền và bóng trăng, gần nhau lắm mà xa xôi lắm...”. Ừ, câu nói đó như là định mệnh của chúng mình, không thể khác. Đêm nay trăng sáng quá mà em vẫn chỉ một mình. Vẫn chỉ một mình. Và vẫn vẹn nguyên nỗi đau xưa, chỉ lặng lẽ hơn, nhưng anh chẳng bao giờ biết được. Nhiều lúc em thấy mình giống như mùa đông. Lạnh lẽo và cô độc. Mãi mãi cô độc. Còn anh, anh có nhớ ngày xưa em vẫn hay bảo anh giống như mùa thu, lạnh lùng và cao ngạo, lại có gì đó thật khó hiểu. Cuối cùng thì em vẫn không hiểu được mùa thu, hay nói đúng hơn, em chỉ hiểu được một nửa. Nhưng có một điều chắc chắn là em rất yêu mùa thu, yêu đến không chịu nổi. Nhưng bao giờ chả mùa thu đi qua mới đến mùa đông. Mà cái phút giao thời thì mỏng manh lắm, ngắn ngủi lắm! Ước gì được quay về mùa đông xưa, nhưng mà... “Làm sao về được mùa đông - Mùa thu cây cầu đã gãy...”. Mùa thu ơi, sao không ở lại cho mùa đông bớt lạnh lẽo và đơn cô?!

Có lẽ:

*"Chỉ tại mùa đông ta gặp nhau
Thương nhau lắm để rồi xa nhau mãi
Cũng bởi vì hạnh phúc mình quá nhạt
Em níu hoài cũng chẳng được đầy tay..."*

Đông Vũ

Nguồn: Thời áo trắng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003